

רבו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:58	20:14	19:15	תל אביב
21:02	20:17	19:13	ירושלים
20:59	20:15	19:16	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלוך טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

מעשה של הקרבה

אדם שעושה מעשה במסירות נפש זוכה לדברים הרבה

ארץ ישראל

אחת המתנות המיוחדות שזכינו לקבל מבורא עולם, מקום ייחודי ונבחר המשמש כטרקלינו של מלך, וניתן לנו במתנת אהבה. זוהי ארץ ישראל הארץ המובטחת לאבותינו, הארץ הקדושה שעניי ה' נתונות אליה בכל עת וזמן, ארץ טובה ומובחרת שקיבלנו מתנה לחיות ולפעול בה, וליהנות מפירותיה הטובים ברוחניות ובגשמיות.

במקום בו התורה אומרת לנו להודות לבורא עולם, בפסוק בו נאמרה מצות ברכת המזון 'ואכלת ושבעת וברכת את השם אלוקיך', מפרטת התורה על מה יש להודות, מכוונת את האצבע את מה צריך להוקיר: 'על הארץ הטובה אשר נתן לך'! גם בברכת המזון, עת נפתח פינו להודות על המזון והפרנסה, נפתח את ברכת 'נודה לך' במילים 'על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה', כי בראש ובראשונה אנו מודים על הארץ הנפלאה והמיוחדת הזו, שיש בה הרבה יותר מארץ בלבד...

כי ארץ ישראל אינה רק רגבי אדמה, המצויים לרוב גם בארצות אחרות... ארץ ישראל היא מקור השפע האלוקי לעולם כולו, וכפי שכותב הרמב"ן, שהשפעת הבורא לכל בראיו עלי תבל מגיעה תחילה לארץ ישראל - המקום המקור ביותר למלכו של עולם הזוכה להשפעה ישירה מידי, וממנו מגיעה ההשפעה לכל רחבי תבל. יהודי יושב בחו"ל, נהנה משפע רוחני וגשמי, אך השפע הזה אין מקורו בארצו אלא הגיע מארץ ישראל, ולכן גם הוא מודה על מתנת הארץ.

כמה כדאי לומר בפה מלא, לפחות פעם אחת בחיים, 'הריני מקבל על עצמי מצות יישוב ארץ ישראל בשמחה', כדי שהעובדה שאנו יושבים פה - תיחשב לנו למצוה מושלמת, מכוונת, ומתוך שמחה.

שמואל הנביא. מעשה גבורה אחד שנעשה במסירות נפש, וזכה כל כך! ראו מה זכה מבחירה אחת, **מעמידה אחת בניסיון קשה מאד!**

עוד מספרים חז"ל הקדושים, בימיו של רבי תנחומא שלוש שנים לא היה גשם, ורבי תנחומא גוזר תענית, ולא הועילה. מוציאים תיבה לרחובה של עיר, מתפללים וצועקים, כך שלוש שנים רצופות אין גשם. בצורת קשה מאד. אומר להם רבי תנחומא בשנה השלישית, לכו פשוטו ידכם בצדקה, **צדקה מביאה חיים**. היה שם אחד שהלך בדרך ופגש את אשתו לשעבר, ואמרה לו, רחם על עלובה זו שמא שיצאה מביתך לא ראתה טוב מימיה, **הוציא לה את כל הכסף שלו ונתן לה! איזה ויתור!** אולם יש שהבין את הסיפור אחרת... איש אחד רץ ואמר לרבי תנחומא, אתה מדבר על צדקות, הרי עושים כאן עבירות, ראיתיו מדבר עם אשתו לשעבר, ואף נותן לה מעות. קרא לו רבי תנחומא, ושאל אותו מה הוא עשה? ענה לו אותו האיש: אמרת רבינו שצריך לתת צדקה, יצאתי מביתי וממוני בידי, לחלק לעניים מעט. והנה ראיתיה והיא עלובה, גרושת לשעבר, מריבה היתה בינינו, אבל זכרתי כי לימדתנו 'ומבשרך אל תתעלם', נתתי לה כל כספי. באותה שעה הגביה רבי תנחומא עיניו לשמים ואמר: אם בשר ודם אכזרי שיאן לה עליו מזונות כיון שראה אותה עלובה ובצרה גדולה נתמלא עליה רחמים ונתן לה, אנו שאנו בניך בני בחוננו בני אברהם יצחק ויעקב ומזונותינו עליך על אחת כמה וכמה שתתמלא עלינו רחמים, **באותה שעה ירדו גשמים ונתרווח העולם**.

שימו לב! הנה שלוש שנים מתפללים, ושום דבר לא הועיל, ומעשה הקרבה של אדם שטבעו להיות אכזרי על גרושתו, עמד בניסיון כזה, מוחק המידות והכעס ומתגבר על עצמו ונותן את כל כספו, כמה זכה - מה שלא עשו תפילות של רבים במשך שלוש שנים הצליח לעשות אדם יחיד במעשה הקרבה אחד!

שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

דוד המלך יודע שבצבא לעלות דרגה לוקח זמן, אלא אם כן עושים מעשה גבורה, מעשה של הקרבה, זוכים לדרגה גבוהה מעבר למאמץ. כך גם בעבודת ה' יתברך. כדי להגיע למעלות גדולות צריך עבודה קשה, אבל לפעמים מעשה אחד של הקרבה, יכול להביא את האדם לדרגות שנים לא היה מגיע אליהם.

דוד המלך ע"ה היה בדרגה נפלאה, הוא היה חסיד המזמר לקונו, מלא אהבת תורה "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי", כולו יראת שמים ודקדוק המעשים, והוא היה מלא אהבת ישראל, עד שמעיד על עצמו "ואני בחלותם לבושי שק", ומלא ענוה "ואנכי תולעת ולא איש". והנה שמעי בן גרא [ראש הסנהדרין] מקלל אותו קללה נמרצת, נקל לתאר את הביזיון הנורא. ורצה אבישי בן צרויה להרגו כמורד במלכות, אבל דוד המלך אומר לו "ה' אמר לו קלל". בורא העולם מנסה אותי לראות איך אני מגיב. דוד ידע והרגיש כי כל מה שקורה איתי הוא "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי", כתינוק שאינו יודע כלום מלבד אמו המאכילה ומשקה אותו, אין לו דאגות.

דוד המלך יודע ומרגיש אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אם אין מכריזין עליו מלמעלה". אף אחד בעולם לא יכול להזיק לך אם אין ה' רוצה, ואף אדם לא יכול לעזור לך אם ה' לא רוצה. **איזו גדלות!** אנו מברכים "שהכל נהיה בדברו" כל מה שקורה איתי, בדברו של ה'. הבית הפוך, האוכל לא מוכן - והאשה גם היא כועסת, **הכל נהיה בדברו!** כמה שלום בית זה מביא כשחושבים כך, הוא לא כועס כי הכל מאיתו יתברך כרצונו. כמה צריך לחשוב כשמברכים "שהכל נהיה בדברו" כמה זה מרגיע ומשרה שלוה, כמה בטחון טמון בזה. אדם שמח ומאושר, **אינו אוכל את ליבו**, לדעת כי ה' עושה ויעשה כל המעשים, זה רצון ה' והוא מנסה אותי לקבל הדברים באהבה, בכל לבבך ובכל מאודך, אדם בא לעולם כדי לעמוד בניסיונות.

וכתוב בחז"ל שבאותו רגע שדוד הבליג על קללתו של שמעי הכריזו בשמים, **שדוד המלך רגל רביעי במרכבה!** אברהם יצחק ויעקב שלושה רגליים, ודוד רביעי! מה שלא זכה משה רבינו אהרן הכהן ולא

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

בזכות קדושת הארץ

גם לביתו של ידידו. הלה ענה בהתרגשות רבה לשמע קולו הנעים של החברותא לשעבר, וזינק כנשוך נחש, כמעט נתקע בתקרת הבית לשמע הבשורה. 'מזל טוב!' - רעם קולו של הידיד משוויץ עד ירושלים... 'מזל טוב כפול! איזה יופי!' - קרא בהתרגשות אין קץ...

הוא אכן מיהר להגיע לשמחת הברית, כפי שהבטיח. וכשהיה בארץ, נכנס לשאול את פי הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, אם מה שאמר בגיחוך הפך לגדר של ממש. הרב פסק חד משמעית: 'אם יהודי קיבל על עצמו, הוציא מפיו מחויבות כי יעלה לארץ בעקבות ישועת חברו, עליו לעשות זאת!' פסק.

ואכן, מיד לאחר הברית, שב הידיד לשוויץ, סגר את עסקיו, מכר את נכסיו, התנתק מידידיו המקומיים, ובמאמץ ובמסירות נפש, תוך הקרבה עצמית אדירה - עלה גם הוא לארץ ישראל, כפי שהבטיח. והיום, הרב א. והחברותא שבו ללמוד כמימי קדם בשוויץ הרחוקה. אלא שהיום התורה הזו נעלה ומוזכה הרבה יותר - הן זו תורת ארץ ישראל...

"אם תזכו להיפקד, אני סוגר מיד את כל עסקי כאן ובא בעקבותיך להשתקע בארץ ישראל..."

הסיפור המפעים, המופיע בספר 'עלינו לשבח', חושף בפנינו טפח על עוצמתה של ארץ ישראל, על כוחה וסגולתה, אוצרותיה הייחודיים והשפעתה המבורכת. ארץ ישראל היא מקום מבורך, שערי שמים פתוחים בארץ המובחרת הזו, ניתן לזכות כאן בישועות פלאיות...

צריך רק להכיר במעלתה של הארץ, להפנים אל הלב כמה זכינו. ככל שנשמח יותר על הזכות לשבת בארץ ישראל, ככל שנפנים את מעלתה - בהיותנו יושבים בטרקלינו של מלך, נזכה להגנתה של הארץ, לשמירתה מכל חטא ועוון, וגם - שארץ ישראל תעטר לראשנו ישועות נפלאות, ותפתח בפנינו את השערים להשפעת טוב וחסד, לשפע ברכה ורוב הצלחה.

בני הזוג ויקריבו הקרבה והתמסרות עצומות כאלה, יגייסו את כל כוחות הנפש וכל כלי אפשרי כדי לעבור את תקופת הניתוק, הניכור וההתאקלמות מחדש - האם אכן תגיע תוצאה שתצדיק את המאמץ האדיר? האם אכן יזכו?

בחוסר אמון, הוסיף הידיד והפטיר: 'תשמע, אם תצליחו, אם תזכו להיפקד בילדים, קודם כל - תתקשר להודיעני, אני תופס את המטוס הראשון ומגיע לשמחה, אבל זה לא העיקר... העיקר הוא, הוסיף בחיך, 'תשמע טוב! - אם תזכו להיפקד, אם יעזרכם השם וארץ ישראל תמלא את ביתכם במצהלות ילדים משתובבים, אני סוגר מיד את כל עסקי כאן, ובא בעקבותיך להשתקע בארץ ישראל!'

בימים הבאים, המשיך החברותא לתהות על צעדו של הרב א., ואילו הרב א. ורעייתו המשיכו בהכנותיהם לקראת המעבר הבית נמכר, הריהוט חולק, החפצים האישיים נארזו. אחרי מסיבת פרידה מרגשת ומלאה בנשפי דמע, ותוך איחולים לביים להצלחה וליישוב טוב - עלו בני הזוג לארץ, והשתקעו בירושלים רבתי...

היה זה בלילה חורפי, קר וגשום, בעיצומו של חודש שבט תשס"ה. בני הזוג כבר מתגוררים בארץ תקופת מה, אך מעודם לא היו ערבות לאזוניהם יללות האמבולנס כמו עכשיו - - -

שעה קלה חלפה, עד שנשמע קול בכי רך, מתוק שאין כמוהו בעולם. שתי תינוקות זעירים הגיחו לאויר העולם, תאומים - בן ובת, שהפכו את הרב א. ורעייתו - לראשונה בחייהם - לזוג הורים מאושרים. המיות הבכי ריחפו בבית החולים, וכמו חיממו את צינת הלילה הירושלמי בלהט של שמחה...

'אני לא אבא של ארץ ישראל', אומר הרב א. בחיך, 'אני אבא בזכות ארץ ישראל. זה המקום היחיד בעולם, בו קדושתו של המקום והאווירה הטהורה השוכנת בו, פותחות שערי רחמים ויוצרות ניסים מופלאים!'

את הבטחתו לחברותא משוויץ לא שכח, ועם סיום העדכונים לכל בני המשפחה - חייג

במשך כמה שנים טובות, המתינו הרב א. ורעייתו לבשורה הטובה, שבוששה מלבוא. כבר כעשור חלף מאז נישואיהם, ועדיין, ביתם היפה בציריך שבשוויץ, יפה ומצוחצח מדי... רק בני הזוג מסתובבים בו, ממתינים ומחכים, מייחלים ולפעמים מתאכזבים בכאב, מצפים בקוצר רוח לשמוע המיית תינוק קטן, לראות אצבעות קטנות זוחלות על המרצפות הבוהקות...

באחד מרגעי הקושי, נמנו וגמרו בני הזוג לשאול בעצת גדולי ישראל. העצה שקיבלו הפתיעה, אך נתנה להם הרבה כוחות: 'תעלו לארץ ישראל, זוהי ארץ מבורכת, מקום בו השם הטוב פותח את אוצרותיו. הן כך אמרו חז"ל ביבמות ס"ד, כי פעמים שדווקא ארץ הקודש יכולה להביא בכנפיה את הבשורה המיוחלת!'

הם שבו לשוויץ, והחלו להתארגן. כשנודע הדבר כי בני הזוג עוזבים את ציריך ועולים לארץ, לא היתה גבה שלא הורמה בתמיהה. 'האומנם? הייתכן? הרי הרב א. אהוב בקהילה, רעייתו פעילה, יש להם פרנסה מכניסה, תנאי החיים שלם כה טובים... למה לעזוב הכל ולעלות לארץ ישראל?'

אך הרב א. ורעייתו נצרו את הסוד בליבם, לא גילו לאיש על דבר העצה כי העליה לארץ היא שתביא בכנפיה את הבשורה הטובה. הם משכו בכתפיהם בלי להסביר, והמשיכו בהכנות לקראת הנסיעה. רק לחברותא שלו, ידיד אמת רבות בשנים שגם ליווה אותו לאורך השנים האחרונות בנושא הקושי לזכות בילדים, גילה הרב א. את הסיבה האמיתית, ואז ראה את פני ידידו הופכות המומות, תמהות ומתפלאות.

'מה!? באמת?!' - שאל הידיד באכפתיות אך גם בחוסר אמון. 'הרי אתה יודע כמה ניסיתם, וכמה עברתם... דווקא העליה לארץ היא שתשרת את המטרה?! קשה לי כל כך להאמין! קיבלתם כוז החלטה קשה ונועזת, להתנתק מכל החיים המוכרים, ובאמצע החיים לפתוח בחיים חדשים בארץ זרה - האם נראה לכם שזה מה שיעזור?! אני מקווה שכן, אבל אני מקווה עוד יותר שלא תתאכזבו!'

הידיד שאל את השאלות ברצף, מתוך אכפתיות כנה וכאב אמיתי בצרתם של בני הזוג. הן הוא יודע חלק מהמסכת שעברו, והוא יודע כמה הסיכויים קלושים... ועתה, יבואו

הרב רועי גגון

פינת ההלכה

בין המצרים

א. מי שברך בטעות על פרי חדש בימי בין המצרים ברכת הנהנין (כגון שברך בורא פרי העץ), ולפני שטעם ממנו נזכר שהוא פרי חדש שצריך לברך "שהחיינו", אף על פי שעתה ימי בין המצרים יברך "שהחיינו" ולא יפסיד את הברכה.

ב. אם יש ברית מילה או פדיון הבן שחלו בימי בין המצרים מברכים ברכת "שהחיינו" כיוון שזו מצוה שהיא בזמנה ואי אפשר לדחות את הברכה יותר מאוחר (שו"ע תקנ"א סעיף י"ז) והרמ"א הוסיף שפרי חדש שהזמן שלו בשוק קצר ואם לא יקנה ממנו עד אחר תשעה באב יכול להיות שלא ימצא אותו בשוק מותר לאוכלו ולברך עליו "שהחיינו" כיוון שזו מצוה עוברת, אך עדין טוב להניחו עד השבת ובשבת לברך עליו "שהחיינו" (והיום שיש מקררים שאפשר להניח את הפרי וישמר לעוד זמן ראוי להחמיר שלא לאכול מהפרי בימי בין המצרים אלא ניחנו במקרר עד אחר תשעה באב, אולם אם הפרי יתקלקל או שישנתה איכות הפרי מותר).

ג. משנכנס אב ממעטין בשמחה [תענית כו:]: והגמרא אומרת שאם יש לאדם דין ותביעה עם הגוי בבית משפט יתחמק מלדון איתו בימים אלו עד לאחר תשעה באב, וטוב להחמיר איפה שאפשר להשתמט מלדון איתו גם ביום עשירי באב, והטעם לכל זה כיוון שבימים אלו יש מזל לא טוב לעם ישראל שהם ימי פורענות, ובזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף ע"ח עמוד ב') כתב שעשו הרשע שולט על חודש תמוז ועל תשעה ימים של חודש אב.

ד. בימים אלו צריך למעט במשא ומתן של שמחה כגון לקנות צרכי חתונה וכדומה, ויש להימנע מלקנות תכשיטי של זהב וכסף, וכן יש להימנע מלבנות בית לניו ולהרוחה, אולם אם מרחיב את ביתו לצורך מגורים לו ולמשפחתו מותר, וכן מותר לקנות רהיטים חדשים הנחוצים לו להשתמש בהם.

ה. אסור לתפור או לסרוג בגדים חדשים מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, אבל מותר לתקן נעל או בגד שנקרעו, וכן כפתור שנפל מן הבגד מותר לתופרו ולהחזירו לבגד.

ו. אף על פי שמיום י"ז בתמוז נוהגים שלא לקנות בגדים חדשים משום שלא מברכים ברכת "שהחיינו", ומיום ראש חודש אב נוהגים שלא לנעול נעלים חדשות, אולם מותר לקנות נעלים חדשות של בד או גומי לצורך תשעה באב, וטוב שינעל את הנעלים זמן מועט קודם תשעה באב כדי שבתשעה באב עצמו לא ילבש אותם כחדשות.

ז. האיסור מן הדין לאכול בשר הוא דווקא בסעודת מפסקת (סעודת הצום שלפני תשעה באב), אולם רבותינו הראשונים הביאו כמה מנהגים חלוקים, יש שנהגו שלא לאכול בשר ולא לשתות יין מיום י"ז בתמוז עד תשעה באב (מנהג זה הובא בספר שיבולי הלקט ובאורחות חיים בשם רבינו אשר מלוניל), ויש שנהגו שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, ויש שנהגו שלא לאכול בשר רק בשבוע שחל בו תשעה באב. כיום המנהג הפשוט בארץ ישראל שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר עשירי באב (וראש חודש עצמו מותר באכילת בשר), ויש כמה שנהגו להקל בבשר עוף, אולם כיום פשט המנהג שלא לאכול גם בשר עוף. ודגים מותר לאכול בימים אלו ואין להם דין בשר.

ח. נוהגים גם להחמיר שלא לאכול תבשיל שהתבשל בו בשר או עוף (היינו שאם בישל בשר במרק וכדומה כגון לצורך חולה או קטן, והם אוכלים את הבשר, נוהגים שלא לאכול את המרק משום שהתבשל בו בשר) אולם מותר לבשל בסיר בשרי אפילו שהוא בן יומו (היינו שבישלו בו בשר באותו יום וניקו את הסיר, מותר להשתמש בסיר זה באותו יום לצורך מאכל פרווה).

ט. ילדים קטנים אפילו שהגיעו לגיל חינוך, יולדת בתוך שלושים יום אחר לידתה, חולה שאין בו סכנה, מיינקת שאם לא תאכל בשר ישפיע על החלב שלה ויש חשש שיפגע קצת בחינוך, כל אלו מותרים לאכול בשר בימים אלו כיוון שזו רק מנהג (אולם בקטן שהגיע לגיל שנים עשרה יום אחד טוב להחמיר שלא יאכל בשר בימים אלו).

י. מי שברך בטעות על בשר בימים אלו ונזכר שבימים אלו אין אוכלים בשר, יטעם קצת מן הבשר כדי שברכתו לא תהיה לבטלה ואין בטעימה זו שום ביטול מנהג ושום שמחה.

יא. בסעודת מצוה כגון ברית מילה, מותר לאכול בשר, וגם כל הקרובים וכל חבריו ואוהביו רשאים גם כן לאכול בשר, אולם סעודת של ליל המילה (ברית יצחק) אין היא נחשבת לסעודת מצוה, ומילה שלא בזמנה אם דחו אותה בכוונה לאחר ראש חודש אב כדי שיוכלו לאכול בשר אין לאכול בשר בסעודה זו, אבל אם מיד שנתרפא התינוק עשו את ברית המילה, אף שהיה אחר ראש חודש אב, מותר לאכול בשר בסעודה זו.

הרב אהרן פרידמן

חינוך ילדים

הורים - לא כולם בהצלחה

לא רק הילדים שונים זה מזה, ואי אפשר להעתיק שיטה וגישה מילד אחד למשנהו. גם ההורים אינם עשויים מחומר אחד, ולעולם אין להיבנות על סמך רעיון כלשהו, רק משום שפלוני סיפר כי ניסה בהצלחה. בהחלט יתכן, שמה שהורה אחד יכול לעשות, השני אינו מסוגל אפילו לומר שהוא עושה. לכל אדם יש את צדדיו החזקים והחלשים, את קווי האופי שלו והלך החשיבה היחודי לו.

כבר נתקלתי בהורים שניסו לחקות את זולתם בהטלת מרות ומשמעת בבית באמצעות הקפדה. אך בעוד שהראשונים היו בעלי איתנות נפשית ובעלי יכולת עמידה עקבית, הרי שהורים אלה, כאשר רק הודיעו בבית שהם הולכים לעשות "סדר" הביאו את הילדים לצחוק בפה מלא על האב החלש, שהוא והשלטת סדר נראים כמו חיבור בין צוללת לחללית... אשר על כן, חייב כל הורה לבדוק את עצמו ולדעת את כוחותיו ומגבלותיהם. ובשום פנים ואופן, לא לנסות לרכוש ואופנים, המנוגדים לאופיו ולגישתו לחיים. וכשאני מתריע אפילו מפני ניסוי, הנני עושה זאת, מחמת שלעתיים יכולים הניסיונות הלא מוצלחים – לא רק שלא להועיל, אלא גם להזיק במידה ניכרת, ולגרום להשלכות שיפריעו גם בעתיד לחינוך הילדים.

אני יכול לנחש את שאלתם של חלק מן הקוראים, התמהים ותוהים בקול: "האם מתוך הדברים נסיק, כי כל אב ואם צריכים להיות מומחים בתורת הנפש?!" התשובה היא: אין צורך להיות פסיכולוג, אבל מלאכת החינוך פירושה לפקוח עין ולנסות להרגיש באופן מתמיד את מהלך העניינים.

לכן, כדי להקל במעט על ההורים, אנסח כאן כלל ברזל פשוט לשינון וחשוב לביצוע. נקווה, כי יהא כלל זה מכשיר הגון, להצליח ברוב סייעתא דשמיא להינצל משגיאות בלתי רצויות:

מעשים הננקטים בידינו ההורים, יכולים להבחין על פי אמת מידה אחת: מעשים המחנכים ומעשים שאינם כאלה!

צעד שאינו מועיל לנו להשגת המטרה – חינוך ילדים – יפסל ולא יבוא לשימוש!

אי לכך, ומתוך ההסקנה כי כל דרכינו וצעדינו בחינוך אינם אלא אמצעי – כל צעד שאינו מועיל ומקרב למטרה, לא נוכל להחשיבו כחלק ממלאכת החינוך שלנו!

כלל זה, מחייב אותנו לבדוק בכל מעשה שאנו עושים: האם הוא משרת את המטרה, או לא. האם זה מלמד את הילד פרק בחיים ומועיל להדריכו ללכת בדרך הישרה או לא.

הורים שיטלו את הכלל הזה כ"מלווה צמוד" לחינוך ילדיהם – ישמחו לגלות עד כמה הפכה מלאכתם ליעילה, פוריה ומרווה נחת.

לכן נזכור, כל שיטה בחינוך היא רק אמצעי האמור לשרת את המטרה. אמצעי שלא יקרה למטרה – נפסל! כל דרך, גם אם הותוותה בידי איש חינוך מן השורה הראשונה, אינה אלא כלי שעלינו לבדוק אם היא מתאימה גם לביתנו. הקשר לא נכון ועיתוי לא מתאים יכולים להפוך את המשפט הכי נעים להרסני ביותר.

למה שם הפרשה על שם המסעות ולא על שם המנוחות?

האמת נמצאת ביהדות. נאום שכמובן חתם את נאומיה בכנסייה וכמעט עלה לה בחייה, מפני טירוף ההמונים הזועמים. האמא והאחות שרצו להתגייר אף הם, השתוקקו לעלות לארץ ישראל, אבל כרטיסי הטיסה יקרים מאד ולא היה להן כסף... **קאון ימימה החלה לעבוד.** עבודות ניקיון מזדמנות, אצל משפחות חרדיות. את הכסף לא ייעדה לעצמה, היא חסכה אותם לכרטיסי הטיסה. בכל פעם שהיתה מסיימת את עבודתה, היתה מתיישבת עם אם המשפחה לשיחה מעמיקה ומבקשת עוד יד ועוד לימוד.

קאון ימימה חלמה. חלמה להינשא לבן תורה, להקים בית של תורה ולחנך בנים ובנות על ברכי היהדות, יהדות שעבדה כה קשה להגיע אליה...

אבל אז, ביום כח' תשרי תשע"ה, שמונה חודשים אחרי שהושלם תהליך הגיור שלה, זה קרה.

קאון ימימה עמדה בצומת גבעת התחמושת, בדרכה לשמוע שיעור. מחבל מרצח הגיח עם מכוניתו ודרס אותה ואת התינוקת. חיה זיסל בראון. חיה זיסל הי"ד בת שלושה חודשים מתה במקום. קאון ימימה, הובהלה לבית החולים במצב קשה ומחוסרת הכרה. במבצע מיוחד אימה ואחותה הוטסו לארץ, והספיקו להיות איתה בשעותיה האחרונות וכך השיבה **קאון ימימה**, את נשמתה הטהורה לאביה שבשמים. הי"ד.

ומה היה לאימה לומר על הטרגדיה הנוראה?

תקשיבו את המסר: "הבת שלי מתה על קידוש השם. אני לא רוצה שהמוות שלה יהיה בחינם. **אל תודו להשם רק כשטוב, תודו לו גם כשקשה, כי רק מקושי אפשר לצמוח**" אלה מסעי – מקושי צומחים.

קאון היתה נערה בת שש עשרה מאקוודור, סטודנטית צעירה בתחילת הדרך של לימודי פסיכולוגיה קלינית, ממשפחה נוצרית אדוקה ונורמטיבית.

אמה של קאון שימשה ככוהנת דת בכנסייה – אישה כריזמטית, שסחפה אחריה קהל מעריצים רחב, שנהג לצבוא את שערי הכנסייה כדי לשמוע את הטפותיה הנלהבות.

ואז זה קרה. קאון התוודעה ליהדות, החלה לחקור אותה ומהר מאד קלטה שהאמת נמצאת שם.

קון מחליטה שהיא רוצה להתגייר. וכך, נערה בת שש עשרה וחצי עוזבת את עמה ואת מולדתה ועולה לארץ ישראל, ללא אבא, אמא, אחים או אחיות. ללא כל תמיכה, עזרה ומכרים.

קאון מתקבלת אל מדרשית "רוני" ברובע היהודי, שם היא מוצאת בית חם והרבה לב.

וזאת צריך לדעת, המדינה מערימה קשיים על גבי קשיים למגיעים ממדינות עולם שלישי כמו אקוודור, מחשש שכל כוונתם רק להרוויח כסף ועבודה מזדמנת. אולם, קאון באה בהחלטה אמיתית וקדושה להצטופף בצל השכינה.

קאון התגיירה. "ימימה" ניתן לה שמה החדש. והיא המשיכה להיות בקשר עם משפחתה ואימה.

יום בהיר אחד, עולה כוהנת הדת לבימת הכנסייה ומודיעה בנועזות שאחרי בדיקה וחקירה היא גילתה – **שנצרות היא שקר!**

הרב יהודה שמעוני מנגד שיעור בישיבת אור דוד
למנוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

"והמשכילים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"

(דניאל פרק י"ב פסוק ג')

ערוץ הלוויין דר וסוחרת . לוויין ווטלסאט 7A . תדר 12529 . S.R . 01480 H.

יצחק יוסף שליט"א
מרן הרש"צ הרב
בכל מוצאי שבת
בשעה 21:30

ליאור גלזר שליט"א
הרה"ג
בכל יום חמישי
בשעה 22:15

ראובן אלבין שליט"א
הרה"ג
בכל יום חמישי
בשעה 21:00

דניאל זר שליט"א
הרה"ג
בכל יום רביעי
בשעה 22:00

אייל עמרמי שליט"א
הרה"ג
בכל יום שני
בשעה 19:30

בניהו שמואלי שליט"א
הרה"ג המקובל
בכל יום ראשון
בשעה 21:00

ניתן לצפות בדרשתו השבועית של הרה"ג **דניאל זר** שליט"א באתרנו Rabenu.com